

Beregning af klagefrist i sag vedrørende individuel boligstøtte

Rettet henvendelse til boligministeriet, boligstyrelsen, om beregningen af klagefristen i boligsikringslovens § 20, stk. 2 (nu § 63, stk. 3, i lov om individuel boligstøtte).

FOB nr. 82.43

(J. nr. 1982-897-17).

Under min behandling af en sag om tilbagebetaling af boligsikring blev jeg opmærksom på, at der kunne rejses spørgsmål om rigtigheden af den opfattelse, som Københavns kommune, social- og sundhedsforvaltningen, sikringsafdelingen og boligstyrelsen havde givet udtryk for i sagen med hensyn til beregningen af klagefristen i boligsikringslovens § 20, stk. 2. Under henvisning til bestemmelsen i ombudsmandslovens § 6, stk. 5, skrev jeg den 3. september 1982 således til boligstyrelsen:

»...

Boligsikringslovens § 20, stk. 2, 1. pkt., har følgende indhold: »Klagefristen er 4 uger efter den dag, klageren har fået meddelelse om afgørelsen.«

Lov om individuel boligstøtte, der fra den 1. januar 1983 afløser lov om boligsikring, indeholder i § 63, stk. 3, en tilsvarende bestemmelse om klagefrist.

I den skrivelse (en standardskrivelse) ..., hvorved social- og sundhedsforvaltningen i Københavns kommune, sikringsafdelingen, gav (A) meddelelse om kravet om tilbagebetaling af boligsikring, er der givet følgende klagevejledning:

»Det tilføjes, at de af kommunen truffne afgørelser af spørgsmål vedrørende boligsikring inden for en frist af 4 uger *fra denne skrivelser datering* (fremhævet af mig) vil kunne indannes for boligministeriet, boligstyrelsen, Slotsholmsgade 12, 1216 København K.«

I en skrivelse af 9. september til (A) anførte boligstyrelsen, at der efter styrelsens opfattelse ikke var grund til at se bort fra den skete overskridelse af klagefristen, »uanset om denne eventuelt måtte regnes fra dato-

en (fremhævet af mig) for den seneste skrivelse fra social- og sundhedsforvaltningen«.

På denne baggrund finder jeg at burde anmode boligstyrelsen om en udtalelse om beregningen af klagefristen. Jeg henviser til Juridisk Grundbog 1. Loven, Forvaltningsakten (1975), hvor det s. 55 er oplyst, at det nu er fast lovgivningspraksis, at længden af klagefrister sættes til 4 uger, og at begyndelsestidspunktet fastsættes til tidspunktet for meddelelse om afgørelsen.

I forbindelse hermed er der henvist til betænkning nr. 657/72 om begrundelse af forvaltningsafgørelser og administrativ rekurs m.v., s. 63-69; anf. sted s. 66 er det anført, at hovedreglen må »...være, at en generel klagefrist regnes fra det tidspunkt, da en forvaltningsakt er meddelt, altså det tidspunkt, hvor underretning om afgørelsen er kommet frem til vedkommende«. Jeg henviser endvidere til den sag, der er omtalt i ombudsmandens beretning for 1980, s. 730-35 (s. 732 f). Endelig henleder jeg opmærksomheden på, at f.eks. bistandslovens § 15, stk. 3, indeholder en regel om klagefrist, der svarer til boligsikringslovens § 20, stk. 2, (og boligstøttelovens § 63, stk. 3). I den kommenterede bistandslov (1981) er s. 80 om denne regel anført, at klagefristen regnes fra det tidspunkt, da det kan anses for godtgjort, at meddelelse om afgørelsen er nået frem til klageren.

...«

Boligstyrelsen meddelte mig i skrivelse af 25. november 1982, at det i boligstyrelsens cirkulære nr. 160 af 30. august 1982, pkt. 17.2., er anført, at klagefrister løber fra det tidspunkt, da klagerne har fået meddelelse om afgørelsen, det vil sige fra det tidspunkt, da det må anses for godtgjort, at meddelelsen er nået frem til den pågældende.

Boligstyrelsen beklagede at have udtalt sig upræcist i den konkrete sag.

Boligstyrelsen sendte social- og sundhedsforvaltningen i København en genpart af skrivelser af 25. november 1982.

Jeg meddelte boligstyrelsen, at jeg havde taget det oplyste - herunder at styrelsen havde sendt social- og sundhedsforvaltningen i København en genpart af skrivelser af 25. november 1982 - til efterretning.